

רחל מרחלת על כל העולם

שלי ועליו, וחורש את דינגוף עם מכר גית-הספורט הלבנה שלו. עד שהשבוע זה קרה.

מישקפי-השמש שהוא חבש גם בשעת לילה מאוחרת, הפיצו את השמועה שהי פעם זה אכן קרה. אלא שלפתע כולם, גם הפעם הוא לא איכזב, והמוניטין שלו כמאהב לא נפגע. אבל מה שאיש לא ידע, זה שהפנס התגלגל לפרצופו של ישמח בגסיבות הרבה פחות מששעות.

הוא ביצע עבודה עבור אחד ממישרדי הפירסום בעיר, ועל רקע זה התפתחה תיגרה בינו לבין הפירסומאי **אמנון בר-אמון**, כשאת התוצאות שלה היא הפנס בעינו של הצלם. התוצאה השנייה: הוא הגיש תלונה נגד אמנון, במישטרה.

אפרופו צלמים, ידיעה קצת יותר משמחת שמעתי השבוע על צלם-העיתונות **אבי דיין**, שעוב לפני ימים אחדים את הארץ ונחת בסריס, שם הוא יישא בקרוב לאשה את ידידתו הצרפתייה היפה, **ג'יין לוי**.

כשגילן היתה בארץ, היא למדה עברית באולפן, ואבי עבד ופירנס את שניהם. גילן לא ידעה אנגלית ואבי לא ידע צרפי

עמיחי מרשה לאמא לשיר

שעשועי הצלמים

מי שראה לאחרונה את צלם-העיתונות **יצחק ישמח** מסתובב בכל המסיבות ור האירועים, כשהוא חובש על עינו מישר קפי-שמש כהים, שלא יתפלא. הוא פשוט לא רוצה לסנוור, מפני שמתחת למישקפיים מעטר את עינו השמאלית פנס שחור גדול. מה זה פנס? פרוזקטור.

אבל למי שביקש מאיציק שיראה לו את העין, הוא היה מוכן להסיר לרגע את המישקפיים, סינור — ומיד שב והרכיבם על חוטמו הקטן.

כולם היו בטוחים שסוף-סוף תפסו את איציק על חם. תמיד הזהירו אותו, וזה אף פעם לא עזר. הם בשרו — והוא בשלו. כי אם מישהו לא יודע, או לצלמנו יש חולשה לנשים ושואות, בהתחלה הוא בא לביתן לצלם להן את הילדים, מפה-לשם הן מגלות בדרך-כלל שהוא גם בחור סימי פאטי ושהוא בעצם יכול לצלם גם אותן, ובשלב זה הוא מזמין את המועמדת אליו לסטודיו, מצלם אותה — וכולם מבסטים.

אלא שהחברים של איציק ניבאו לו לא אחת שהוא עוד יסתבך פעם עם איזה בעל חם, שיתפסו אותו על-חם באמצע איוו צי-לום או משהו. אבל הוא המשיך בדרך, ו

זה שהזמרת **אילנית** ילדה במזל-טוב בן, כל המדינה שמעה וכולם גם ידעו ש- היא מתקשה למצוא לו שם. עד שבסוף החליטה שהוא ייקרא בשני שמות. **עמיחי חיי**, לכבוד הציונות, ו**דוד**, על שם הסבא. למרות שאילנית היא מהזמרות היקרות והמבוקשות ביותר להופעות, היא עמדה בפיתוי, והחליטה להתנור מהופעות שלושה חודשים תמימים, אפילו הזמנה מכובדת להופיע לפני **קיסטינג'ר**, ואורחים רמיי מעלה אחרים של הממשלה, נתקלה בסירוב מצידה. כל אותו זמן הקדישה את עצמה חנה (הוא שמה האמיתי) בת ה-28 לטיפול ב-בנה-בכורה, ובסידור הקוטג' החדש שלה. בעלה, איש-העסקים **נחום גר**, ניצל את העובדה שרעייתו בבית, יצא לחודש מיר-לואים, וכשחזר החליטה אילנית, שבינתים התעגלה קצת במקומות הנכונים, שהיא וזלה לחזור להופעות.

בתור עזרה בגידול הילד היא לקחה לה גם מטפלת וגם את האמא שלה, **צילה**, שעמיחי הוא נכדה השלישי, אחרי נכד ונכדה מהבן הבכור, איש גליציה **אלי-עזר** ("לצו" ד"ר).

את הופעתה הראשונה תרמה אילנית ל-חילי הגולן, ומשם ירדה יחד עם בעלה — לשבוע של גופש והופעות באילת. בינתיים גדל עמיחי ומתפתח יפה, ודומה דימיון מפתיע לאמא המפורסמת שלו. אבל מי שהכי מרוצה ממנו זו הסבתא צילה, שאמרה בהנאה: "זה הקטן גדול יהיה". ואם היא הצליחה לגדל שני ילדים כמו חנה ולצו, או בנות הבוהמה הצעירות יכולות כבר להתכונן.

אילנית גידול בניס

יצחק ישמח גידול פנסיס

תית, כך שהשפה היחידה שדיברו היתה שפת האהבה, שכנראה אומרת יותר מכל שפה אחרת.

הם החליטו שמצאו שפה משותפת. אבי חיטל את כל העסקים שלו בישראל, מכר את כל אשר לו, נפרד מכל ידידותיו הר-בות ונסע צרפתה. כאן הבטיחה לו גילן שבשלב ראשון הוא ילמד צרפתית והיא תעבוד ותפרנס את שניהם, עד שמאוחר יותר יצטרף אבי לסטודיו-לצלום של אחיה, והם יחיו שם באושר ויזכרו רק צרפתית.

גברינו אפילו בחלומותיהם הוורודים ביו-תר. מדירגע צילצלו בדת — ועוד ועוד בחורות, וכשהגיעו גברים, או גם הם באו עם בנות-זוג, וככה ישבו להם כחמישה בחורים וחמישים בחורות, ודיברו על הי-חיים ועל המצב הכללי והכלכלי ונאנחו בצוותא.

והחיפאים שבחבורה היו מרוצים מהגון, כי לא היה ספק שהמיבחר שהיה שם בטח ימצאו אחת או שתיים כלבבם, כנאמר בשיריהשירים: "רחם רחמתיים לכל גבר."

בינתיים נקשרו יחסיידידות בין הבנות לבין עצמן, והן החליפו מיספרי-טלפון, ותוך שעה קלה החלה גם נשירה.

וכמאמר הפיתגום העתיק: "תפסת מרובה — לא תפסת." כעבור זמן קצר עשו מריאל, רלי ולייבה הערכת-מצב, ונוכחו לשתע לדעת שהם נשארו בחדר לבד. כי כל הי-חתיכות הסתלקו מבלי שהם הרגישו.

לא נעים, בחיי. אבל לא ברנש כמריאל יאבד את עשתונותיו. הוא נזכר לפתע בשלוש ידידות-רווקות שלו, שגם להן דירה משלהן, ובשעת-לילה מאוחרת חדרו שלוש הרווקים לדירת הרווקות, ונשארו שם עד הבוקר.

מוסר השכל: "טוב ציפור אחת ביד מר-שלושים במסיבה."

מי פה הרוב?

גם ששני החתיכים הנ"ל היו עורך-הדין **ר' ריי לוי**, ובעלה-הדיקטוסקיס-לשעבר **אבי-רחם** ("לייבה" ל.ב.).

אבל הצרות החלו כבר עם הצילצול הראשון בדת. מסתבר שהשמועה על שני הרווקים החיפאיים עשתה לה כנפיים בי-חוגי רווקות אכסודוס, ותוך שעה קלה הת-מלאה הדירה במשהו כמו ארבעים (לא פחות, מכל מקום) רווקות, שייצגו את כל מיוגון הגילים שבין 23 ל-30.

לכמות כזו של בחורות לא ציפו שלושת

מריאל פיומן וידידה גידול רווקות

כמה שלא יעשו סטאטיסטיקות בנושא הזה, תמיד יוצף איזה סקר חדש שיראה תוצאות הפוכות. בהתחלה פורסם שיש בי-ארץ עודף רווקות על רווקים, בגילים ש-בין 20 ל-35. מובן שבעיקבות הפירסומים, כל הגברים הרווקים הרימו את האף והר-גישו כמו מלכים במיעוט הניבחה.

אחרי זה באה שנת האשה הבינלאומית, ולפתע פורסם סקר חדש, שהראה — להפי-תעת הכל — מיספרים הפוכים. כל הי-דיעות על עודף רווקות הופרכו, ויתרה מזאת — מקורות הסקר אפילו טרחו לציין שההיפך הוא הנכון: כלומר, מה שקוריה בארץ הוא שיש עודף רווקים דווקא, ולא עודף רווקות. מובן שאחרי זה שוב עלה המוראל של החתיכות הבודדות, שחזרו ל-הרגשה הנפלאה של להיות מחזורות.

ההרגשה היתה אולי נפלאה, אלא שהרג-יות לחור — ומעשים לחור. הן חשו שהן במיעוט, אבל נשארו בודדות. מה לעשות? ואם למישהו יש עדיין ספק מי פה הרוב ומי לא, אז המסיבה שנערכה ביום הי-שישי האחרון אצל הפירסומאי **מריאל פיומן** מדברת בעד עצמה. כי מה שהיה שם, כך היה.

כל העניין החל כשמריאל קיבל הודעה משני חברים חיפאיים טובים שלו, שהם מתכוונים לבוא לבילוי סוף-שבוע בתל-אביב, ולהתארח אצלו, ואנא שידאן לבנות המין השני, מריאל, שהיה דובר המועצה הישראלית לצרכנות, הרי יודע מהם צר-כיהם של החברים הטובים שלו, פתח את פינקס-הטלפונים העמוס אצלו לעיפה, ו-אמר בליבו: למה שלא אכיר להם שתיים-שלוש בחורות? עשה שניים-שלושה ציל-צולים, והרגיש שהענין מסודר.

אחרי הכל לא בכל יום מגיעים לעיר שני רווקים מבוקשים מחיפה הרחוקה. כך שמצד המין היפה היתה היענות. מהי

תעלולי אשת המשורר

כמו שכבר סיפרתי לכם פעם, אני מאד אוהבת אנשירות, אבל במיוחד את הרוח ושעושות בעיקר רוח.

אחרי הכל, האנשים הרוחניים האמיתיים הם הרי אנשים צנועים כאלה, משוררים, או סופרים, תתפלאו, אבל יש ביניהם גם כאלה שהם צנועים באמת, למרות שזה שאני מספרת עליו היום אינו נמנה דווקא עם הצנועים שבחבורה.

כפי שאמרת, הוא **משורר**. אחד הי-משוררים המבטיחים והעולים בלשוננו העיברית המתחדשת. למרות שהוא קצת כבד-לשון, הרי יצירותיו השיריות זכו לאחרונה להתפרסם בכתיב-יפה רבים, וכי-עיקבות כך גם בביקורות מעודדות.

במיסרת התפתחותו המיקצועית, יצא משוררנו לפני זמן קצר לאנגליה, ערש תרבות-השירה, לחדד מעט את לשונו ול-העשיר את סיגנונו. הוא השאיר בבית את **אשתו** הרומנטית והאוהבת, ויצא לדרך.

אלא שמה שקורה כאן, בהיעדרו, יכול לשמש לו השראה שתספיק לחבר קובץ של תריסר סיפרי-שירה. לפחות.

כי מאז שהוא עזב את גבולות הארץ, נראית אשת-הרוח הפרטית שלו כשהיא צמודה טוב-טוב לצלם-חדשות אמריקאי, שאין לו שום זיק וזיקה לשירה, וכלי-כולו אומר צילום בלבד. והשניים נראים להם מסתובבים בחוצות ירושלים, כשהוא מצלם אותה והיא מקדמת לו מסיניני-הלשון של בעלה אשר בחו"ל. אבל למ-רות הכל שואלים כולם: מה לה ולו? היא הרי אשה כלי-כך רוחנית, ואילו הוא בסך-הכל צלם. אי, כולם אומנם צודקים, אבל מסתבר שלאשת המשורר יש אתגי-רים בחיים.

לא זו בלבד שהצלם החל ללמוד למע-נה עברית, אלא שהשבוע ראו אותו יוצא מאחת מחנויות-הספרים הגדולות בבירה, כשהוא נושא תחת בית-שתי חבילה נדר-לה המכילה חוברות וספרים שפירסם או-תו משורר עצמו.